

TEMPESTA D'ESPASES

CANÇÓ DE GEL I FOC 3

GEORGE R. R.
MARTIN

Pròleg

Feia un dia gris i un fred penetrant, i els gossos no volien seguir el rastre.

La gran gossa negra havia ensumat una vegada les petjades d'ós, s'havia fet enrere i havia tornat amb la canilla, amb la cua entre les cames. Els gossos s'arraulien tots junts amb aire trist a la vora del riu, fujetejats pel vent. En Chett també notava com li travessava totes les capes de llana negra i cuir bullit que l'abrigaven. Feia massa fred per sortir, tant homes com bèsties, però ells eren allà fora. Va torçar la boca i gairebé va notar com els furóncols que li cobrien la cara i el coll es posaven vermells i s'irritaven. «Jo hauria de ser al Mur, sa i estalvi, tenint cura dels maleïts corbs i encenent-li el foc al vell mestre Aemon». Era en Jon Neu, el bord, que li havia pres tot allò, ell i el seu amic gras, en Sam Tarly. Per culpa d'ells dos ara era allà, gelant-se els collons amb una canilla de gossos a les profunditats del bosc encantat.

—Pels set inferns. —Va fer una forta estrebada a les corretges perquè les bèsties estiguessin atentes.— Busqueu, cabrons. Això és una petjada d'ós. Voleu carn, oi? Doncs trobeu-lo!

Però els gossos només es van ajuntar més, sense parar de gemegar. En Chett va fer petar el fuet curt per damunt del cap dels animals, i la gossa negra li va ensenyar les dents.

—La carn de gos podria tenir tan bon gust com la d'ós —la va avisar; l'alè se li quedava gelat amb cada paraula.

En Lark de les Germanes estava dret amb els braços plegats davant del pit i les mans ficades a l'aixella. Duia guants de llana negra, però sempre es queixava que tenia els dits gelats.

—Fa massa fred per anar a caçar, collons —va dir—. Que el bombin, l'ós, no val la pena gelar-nos per ell.

—No podem tornar amb les mans buides, Lark —va dir en veu greu en Paul Petit per entre el pèl castany que li cobria la major part de la cara—. Al Lord Comandant no li farà cap gràcia.

L'homenàs tenia gel sota el nas camús, allà on se li havien gelat els mocs. Una mà enorme dins un gruixut guant de pell agafava amb força l'asta d'una llança.

—Que el bombin, també, el Vell Ós —va dir el de les Germanes, un home prim de trets angulosos i ulls inquiet—. En Mormont serà mort abans no es torni a fer de dia, us en recordeu? Tant és, què li fa o deixa de fer gràcia.

Els ullets negres d'en Paul Petit van parpellejar. Potser sí que se n'havia oblidat, va pensar en Chett; era prou estúpid per oblidar gairebé qualsevol cosa.

—Per què hem de matar el Vell Ós? Per què no ens limitem a marxar i el deixem en pau?

—I et penses que ell ens deixaria en pau? —va dir en Lark—. Ens perseguiria fins que ens trobés. Tu vols que et segueixin, cap de carabassa?

—No —va dir en Paul Petit—. No vull que em segueixin, no.

—Llavors el mataràs? —va dir en Lark.

—Sí. —L'homenàs va picar amb la punta de l'asta el terra glaçat de vora el riu.— El mataré. No ens hauria de perseguir.

L'home de les Germanes es va treure les mans de les aixelles i es va adreçar a en Chett.

—Jo dic que hem de matar tots els oficials.

En Chett n'estava tip, d'aquella conversa.

—Ja n'hem parlat. El Vell Ós ha de morir, i en Blane de la Torre de l'Ombra. I també en Grubbs i l'Aethan; mala sort que els hagi tocat la guàrdia; igualment en Dywen i en Bannen, perquè no ens segueixin el rastre, i Ser Garrinet pels corbs. Ells i prou. Els matem sense fer soroll, mentre dormin. Un sol crit i ja hem begut oli, tots plegats. —Tenia els furóncols vermells de ràbia.— Tu fes la teva part i vigila que els teus cosins facin la seva. I tu, Paul, mira de recordar-te'n: és la tercera guàrdia, no la segona.

—La tercera guàrdia —va dir l'homenàs, per entre el pèl i els mocs glaçats—. En Paslleuger i jo. Me'n recordo, Chett.

Aquella nit no hi hauria lluna i s'havien manegat les guàrdies per tal que vuit dels seus fessin de sentinelles, i dos més vigilessin els cavalls. Mai no ho tindrien tan bé. A més, els salvatges els podien atacar qualsevol dia d'aquells. En Chett tenia la intenció de ser ben lluny d'allà abans no passés. Tenia intenció de viure.

Tres-cents germans jurats de la Guàrdia de la Nit havien cavalcant cap al nord, dos-cents del Castell Negre i cent més de la Torre de l'Ombra. Era l'expedició més gran que es recordava, gairebé una tercera part dels homes de la Guàrdia. Volien trobar en Ben Stark, Ser Way-

mar Royce i tots els altres exploradors que havien desaparegut, i esbrinar per què els salvatges estaven abandonant els seus poblets. Bé, no sabien més de l'Stark i d'en Royce que quan havien sortit del Mur, però havien descobert on havien anat a petar tots els salvatges: a les altures gelades dels Ullals Gebrats, deixats de la mà dels déus. Ja s'hi podien quedar fins a la fi dels temps, que a en Chett no li picarien els furóncols.

Però no. Ara baixaven. Per l'Aigualletosa. En Chett va alçar els ulls i allà el tenia. Les vores de roca del riu estaven cobertes de gel i un flux constant d'aigua blanquinosa baixava dels Ullals Gebrats. I ara en Mance Rayder i els seus salvatges baixaven pel mateix camí. En Thoren Smallwood havia tornat a corre-cuita feia tres dies. Mentre explicava al Vell Ós el que havien vist els exploradors, un dels seus homes, en Kedge Ullblanc, ho explicava a la resta dels germans.

—Encara són a dalt de les muntanyes, però vénen cap aquí —va dir en Kedge mentre s'escalfava les mans a la foguera—. La mala pècora de la Harma Cap de Gos va a l'avantguarda. En Goady va entrar d'amagat al seu campament i la va veure clarament a la vora del foc. El ximplet d'en Tumberjon se la volia carregar amb una fletxa, però l'Smallwood va tenir més senderi.

—Sabries dir quants n'hi havia? —va preguntar en Chett, després d'escopir.

—Molts i molts. Vint mil, potser trenta mil, no ens vam quedar a comptar-los. La Harma en tenia cinc-cents a l'avantguarda, tots a cavall.

Els homes del voltant del foc van intercanviar mirades neguitoses. Era molt estrany trobar ni tan sols una dotzena de salvatges a cavall, i ara n'hi havia cinc-cents...

—L'Smallwood ens va enviar a en Bannen i a mi a fer la volta a l'avantguarda per fer un cop d'ull al gruix dels salvatges —va continuar en Kedge—. No s'acabaven mai. Es mouen a poc a poc, com una glacera, unes dues llegües i mitja per dia, però tampoc no sembla que vulguin tornar als seus pobles. Més de la meitat eren dones i nens, i portaven el bestiar: cabres, ovelles, fins i tot urs arrossegant trineus. Anaven carregats de bales de pell i carn, gàbies amb pollastres, mantegueres, torns de filar, totes les seves pertinences de merda. Les mules i els rossins anaven tan carregats que semblava que se'ls trencaria l'espinada. I les dones també.

—I segueixen el curs de l'Aigualletosa? —va preguntar en Lark de les Germanes.

—És el que acabo de dir, oi?

Si seguien l'Aigualletosa haurien de passar pel costat del Puny dels Primers Homes, l'antic fort circular on havia acampat la Guàrdia de la Nit. Qualsevol home amb una mica de seny s'adonaria que ara tocava desmuntar les tendes i retirar-se de tornada al Mur. El Vell Ós havia reforçat el Puny amb estaques esmolades, rases i espinacs de ferro, però davant d'un exèrcit com aquell tot allò era inútil: si es quedaven allà, els envoltarien i els aixafarien.

I el que volia fer en Thoren Smallwood era atacar. En Donnel Hill el Dolç era l'escuder de Ser Mallador Locke, i feia dues nits l'Smallwood havia anat a la tenda d'en Locke. Ser Mallador havia estat del mateix parer que el vell Ser Ottyn Wythers, a favor d'una retirada al Mur, però l'Smallwood el volia convèncer del contrari.

—Aquest Rei d'Enllà del Mur mai no esperarà trobar-nos tan al nord —havia dit, segons explicava en Donnel el Dolç—. I el seu gran exèrcit és una horda que s'arrossega, carregada de boques inútils que no saben per quin extrem s'agafa una espasa. Un bon cop els traurà totes les ganes de lluitar i els enviarà udolant de tornada als caus, d'on no sortiran fins d'aquí a cinquanta anys.

«Tres-cents contra trenta mil». Per a en Chett allò era simplement una bogeria, i el fet que Ser Mallador s'hagués deixat convèncer, una bogeria encara més gran. I ara tots dos junts estaven a punt de convèncer el Vell Ós.

—Si esperem massa, perdrem aquesta oportunitat, i no la tornarem a tenir —deia l'Smallwood a tothom que l'escoltava.

Ser Ottyn Wythers s'hi oposava amb l'argument següent:

—Som l'escut que guarda els regnes dels homes. I l'escut no es llança sense tenir un bon motiu.

—En un combat a espasa, la millor defensa és el cop veloç que mata l'enemic, i no agemolir-se darrere l'escut —responia en Thoren Smallwood.

Però ni l'Smallwood ni en Wythers no eren el comandant. Era Lord Mormont, i en Mormont esperava els altres exploradors que havia enviat, en Jarman Buckwell i els homes que havien pujat per l'Escala del Gegant, i en Qhorin Mitjamà i en Jon Neu, que havien anat a investigar el pas dels Gemecs. Però en Buckwell i el Mitjamà trigaven a tornar. «El més segur és que siguin morts». En Chett s'imaginava en Jon Neu estès al cim d'alguna muntanya desolada, blau i glaçat, amb una llança dels salvatges clavada al cul de bastard. La idea el va fer somriure. «Espero que també hagin matat el seu maleït llop».

—Aquí no hi ha cap ós —va decidir bruscament—. Només és una petjada vella i prou. Tornem al Puny.

L'estirada dels gossos gairebé el va fer caure; els animals tenien tantes ganes de tornar com ell. Potser es pensaven que els donaria menjar. En Chett no va poder evitar riure. Ja feia tres dies que no els donava menjar, perquè estiguessin afamats i de mal humor. Aquella nit, abans de fugir a l'empara de la foscor, els deixaria anar entre els cavalls, després que en Donnel Hill el Dolç i en Karl el Garrell tallessin les cordes que els lligaven. «Tindran gossos grunyint i cavalls terroritzats per tot el Puny, corrent per damunt dels focs, saltant el mur circular i trepitjant les tendes». Amb tota aquella confusió, podien passar hores abans que algú s'adonés que faltaven catorze germans.

En Lark n'havia volgut portar el doble, però què es podia esperar d'un idiota de les Germanes amb l'alè pudent de peix? Un murmurí a l'orella equivocada, i et podies trobar amb el cap tallat en un tres i no res. No, catorze era una bona quantitat, suficients per fer el que calia fer però no tants per no poder mantenir-ho en secret. En Chett havia reclutat personalment la majoria. En Paul Petit era dels seus; l'home més fort del Mur, tot i ser més lent que un caragol mort. Una vegada li havia trencat l'espina a un salvatge d'una abraçada. També tenien el Punyal, que es deia com la seva arma preferida, i l'homenet gris que els germans anomenaven Paslleuger, que de jove havia violat un centenar de dones, i a qui li agradava presumir que cap d'elles no l'havia vist ni sentit fins que els l'havia endinyat.

El pla era d'en Chett. Ell era el llest; s'havia passat quatre anys ben bons de majordom del mestre Aemon abans que el fill de puta d'en Jon Neu li hagués pres la feina per donar-la a aquell porc grassonet amic seu. Quan matés en Sam Tarly aquella nit, tenia pensat murmurar-li «Dóna records a Lord Neu de part meva» a cau d'orella, abans de tallar-li el coll a Ser Garrinet i veure com la sang li sortia a borbolls per entre les capes de llard. En Chett coneixia els corbs i per tant no hi tindria problemes, com tampoc amb en Tarly. Només tocar-lo el ganivet, aquell covard es pixaria a les calces i es posaria a ploriquejar. «Que supliqui per salvar la vida, que no servirà de res». Després de tallar-li el coll, obriria les gàbies i espantaria els ocells, perquè no poguessin enviar cap missatge al Mur. El Paslleuger i en Paul Petit matarien el Vell Ós, el Punyal es faria càrrec d'en Blane, i en Blane i els seus cosins farien callar en Bannen i el vell Dywen, per evitar que els seguissin el rastre. Feia quinze dies que acumulaven menjar, i en Donnel el Dolç i en

Karl el Garrell tindrien cavalls a punt. Amb la mort d'en Mormont, el comandament passaria a Ser Ottyn Wythers, un home vell, esgotat i carregat de xacres. «Fugirà corrents cap al Mur abans no es pongui el sol, i tampoc no malgastarà homes perseguint-nos».

Els gossos l'estiraven mentre avançaven per entre els arbres. En Chett veia com el Puny s'alçava entre la verdor. El dia era tan fosc que el Vell Ós havia fet encendre les torxes, en un gran cercle que cremava al llarg de tot el mur circular que coronava el cim del turó rocós i escarpat. Els tres homes van travessar un rierol. L'aigua era freda com el glaç i hi havia clapes de gel estenent-se per la superfície.

—Jo aniré cap a la costa —li va confiar en Lark de les Germanes—. Amb els meus cosins. Ens construirem una barca i tornarem cap a casa, a les Germanes.

«I a casa sabran que sou desertors i us tallaran el cap», va pensar en Chett. Un cop pronunciat el jurament, era impossible abandonar la Guàrdia de la Nit. A qualsevol lloc dels Set Regnes, t'atrapaven i et mataven.

Ara bé, hi havia l'Ollo Maescapçada, que parlava de tornar a Tyrosh, on afirmava que els homes no perdien la mà per robar honradament una miqueta, ni els enviaven a congelar-se tota la vida si els trobaven al llit amb l'esposa d'un cavaller. En Chett havia sospesat la possibilitat d'anar amb ell, però no parlava la seva llengua de nenes. I què hi podria fer ell, a Tyrosh? S'havia criat al Fangar de la Bruixa, i no havia après res que es pogués considerar un ofici. El pare s'havia passat la vida treballant als camps dels altres i recollint sangoneres. Es despullava completament, tret d'un tapall de cuir gruixut, i es ficava a l'aigua tèrbola. Quan en sortia, anava cobert de sangoneres, des dels mugrons fins als turmells. De vegades feia que en Chett l'ajudés a arrencar-se les. Una vegada se n'hi havia enganxat una al palmell de la mà i l'havia esclafat contra una paret, mort de fàstic. El pare li va clavar una pallissa. Els mestres compraven les sangoneres a un penic la dotzena.

En Lark podia tornar a casa si volia, i també el tyroshià de merda, però en Chett no. No pensava tornar a veure el Fangar de la Bruixa en sa vida. En canvi, li havia agradat l'aspecte de la Torrassa de Craster. En Craster hi vivia com un senyor, per què no fer el mateix? Allò sí que tindria gràcia. En Chett, el fill de l'home de les sangoneres, convertit en un senyor amb una torrassa. El seu estendard podria ser una dotzena de sangoneres en un camp rosa. Però per què conformar-se a ser un senyor? Potser hauria de ser rei. «En Mance Rayder va començar

sent un corb. Jo també podria ser rei, com ell, i buscar-me unes quantes dones». En Craster en tenia dinou, sense comptar les joves, les filles amb qui encara no havia anat al llit. La meitat de les dones eren velles i lletges com en Craster, però tant li feia. En Chett posaria les velles a treballar per a ell, cuinant, netejant, arrencant pastanagues i donant menjar als porcs, mentre les joves li escalfaven el llit i li donaven fills. En Craster no hi tindria res a dir, sobretot després d'una abraçada d'en Paul Petit.

Les úniques dones que en Chett havia conegut eren les putes que havia pagat a Vila del Talp. De jove, les noies del poble li miraven una vegada la cara, amb els furóncols i la llúpia, i se n'apartaven amb repugnància. La pitjor era la porca de la Bessa. S'havia obert de cames amb tots els nois del Fangar de la Bruixa. I per què no amb ell?, va pensar. Fins i tot es va passar un matí collint flors silvestres perquè havia sentit a dir que li agradaven, però ella se n'havia rigut i li havia dit que abans es ficaria al llit amb les sangoneres del seu pare que amb ell. Va parar de riure quan li va clavar el ganivet. Va ser molt agradable veure l'expressió a la cara de la noia, de manera que va treure el ganivet i l'hi va tornar a clavar. Quan el van atrapar, a prop de Setrierols, el vell Lord Walder Frey no s'havia molestat ni a anar-lo a jutjar en persona. Havia enviat un dels seus bastards, un tal Walder Rius, i el següent que va saber en Chett era que anava cap al Mur amb el dimoni negre i pudent d'en Yoren. Li van prendre tota la vida per un sol moment de plaer.

Però ara la pensava recuperar, i de passada quedar-se amb les dones d'en Craster. «El vell salvatge recargolat té raó. Si vols que una dona sigui la teva esposa, simplement la prens, i res de portar-li flors pensant que potser així no s'adonarà dels teus maleïts furóncols». En Chett no pensava repetir aquell error.

Sortiria bé, es va prometre per enèsima vegada. «Sempre que sortim sense que ens descobreixin». Ser Ootyn es dirigiria al sud, cap a la Torre de l'Ombra, el camí més curt per tornar al Mur. «A nosaltres no ens farà cas, en Wythers, ell només voldrà tornar sa i estalvi». En Thoren Smallwood, en canvi, insistiria a atacar, però la prudència de Ser Ootyn estava massa arrelada, i ell era l'oficial superior. «De tota manera, tant li fa. Quan haguem marxat, l'Smallwood pot atacar qui vulgui. A nosaltres què ens importa? Si cap d'ells no torna al Mur, a nosaltres no ens buscarà mai ningú, es pensaran que som morts com els altres». Era una idea nova, i per un moment el va temptar. Però perquè l'Smallwood aconseguís el comandament haurien de matar Ser Ootyn i també

Ser Mallador Locke, i tots dos estaven ben acompanyats dia i nit... No, era un risc massa gran.

—Chett —va dir en Paul Petit mentre pujaven fatigosament per un sender pedregós entre sentinelles i pins soldat—, què farem amb l'ocell?

—Quin cony d'ocell? —L'última cosa que volia en aquell moment era un cap de carabassa xerrant d'un ocell.

—El corb del Vell Ós —va dir en Paul Petit—. Si matem el Comandant, qui donarà menjar a l'ocell?

—I a qui collons li importa? Mata també l'ocell, si vols.

—No vull fer mal a cap ocell —va dir l'homenàs—. Però aquell ocell sap parlar. I si explica el que hem fet?

En Lark de les Germanes es va posar a riure.

—En Paul Petit, que té el cap més dur que les muralles d'un castell.

—Tu calla —va dir en Paul Petit en to amenaçador.

—Paul —va dir en Chett abans que l'homenàs s'enfadés massa—, quan trobin el vell estès en un bassal de sang i amb un tall al coll, no necessitaran que cap ocell els digui que algú l'ha mort.

En Paul Petit hi va rumiar un moment.

—És veritat —va admetre—. Llavors, em puc quedar l'ocell? M'agrada.

—És tot teu —va dir en Chett, només per fer-lo callar.

—Sempre ens el podem menjar si passem gana —va suggerir en Lark.

En Paul Petit es va tornar a posar de mal humor.

—Val més que no provis de menjar-te el meu ocell, Lark. Val més que no.

En Chett va sentir veus per entre els arbres.

—Tanqueu les maleïdes boques, tots dos. Gairebé hem arribat al Puny.

Van sortir a prop del vessant oest del turó i van donar la volta cap al sud, on el pendent era més suau. A la vora del bosc hi havia una dotzena d'homes practicant amb els arcs. Havien tallat siluetes als troncs dels arbres, i els estaven tirant fletxes.

—Mireu —va dir en Lark—, un porquet amb un arc.

I certament, l'arquer que tenien més a prop era Ser Garrinet en persona, el noi gras que li havia pres el lloc al costat del mestre Aemon. Només el fet de veure en Samwell Tarly el feia bullir de ràbia. Mai no havia viscut tan bé com quan era el majordom del mestre Aemon. El vell cec no exigia gaire, i a més en Clydas s'ocupava de la major part de

les seves necessitats. La feina d'en Chett era fàcil: netejar la corbera, encendre alguna xemeneia, anar a buscar uns quants àpats... i l'Aemon no li havia pegat ni una vegada. «Es pensa que simplement pot arribar i fer-me fora perquè és de casa bona i sap llegir. Potser li demanaré que em llegeixi el punyal abans de tallar-li el coll».

—Aneu passant —va dir als altres—. Jo em vull quedar a mirar.

Els gossos van estirar les corretges, frisant per anar amb ells, a buscar el menjar que es pensaven que els esperava al cim. En Chett va donar una puntada de peu a la gossa i allò els va calmar una mica.

Va mirar des dels arbres com el noi gras es barallava amb un arc llarg tan alt com ell, amb una ganyota de concentració a la cara de lluna vermella. Tenia tres fletxes clavades a terra davant seu. En Tarly va posar una fletxa a l'arc i el va tibar, va aguantar un llarg moment mentre intentava apuntar, i la va deixar anar. La sageta va desaparèixer entre la verdor. En Chett va riure en veu alta, amb un esbufec de fàstic i satisfacció.

—Aquesta no la trobarem mai, i acabarà sent culpa meva —va declarar l'Edd Tollett, el sorrut escuder de cabells grisos a qui tothom anomenava Edd el Penes—. Sempre que es perd alguna cosa em miren a mi, des d'aquella vegada que vaig perdre el cavall. Era inevitable. Era un cavall blanc i nevava, què esperaven?

—Aquesta se l'ha endut el vent —va dir en Grenn, un altre amic de Lord Neu—. Mira d'aguantar l'arc ben quiet, Sam.

—Pesa molt —es va queixar el noi gras, però igualment va agafar la segona fletxa. Va sortir molt alta, i va passar volant entre les branques deu peus per damunt del blanc.

—Crec que has fet caure una fulla d'aquell arbre —va dir l'Edd el Penes—. La tardor ja les fa caure prou de pressa, no cal que l'ajudis. —Va sospirar.— I tots sabem què ve després de la tardor. Pels déus, quin fred que tinc. Tira l'última fletxa, Samwell, crec que la llengua se m'està congelant enganxada al paladar.

Ser Garrinet va abaixar l'arc, i en Chett va pensar que es posaria a plorar com un nen.

—És massa difícil.

—Posa la fletxa, tensa l'arc i deixa-la anar —va dir en Grenn—. Endavant.

Obedient, el noi gras va arrencar l'última fletxa de terra, la va posar a l'arc, el va tensar i la va deixar anar. Ho va fer de pressa, sense entretenir-se a aclucar els ulls i apuntar com els primers dos cops. La fletxa va

tocar la part inferior del pit de la silueta dibuixada amb carbó i es va quedar clavada, tremolant.

—L'he tocat. —Ser Garrinet semblava molt sorprès.— Ho has vist, Grenn? Mira, Edd, l'he tocat.

—L'hi has clavat entre les costelles, diria jo —va afirmar en Grenn.

—L'he matat? —va voler saber el noi gras.

—Potser li hauries perforat un pulmó, si tingués pulmó —va dir en Tollett arronsant les espatlles—. En general, la majoria dels arbres no en tenen. —Va agafar l'arc que en Sam tenia a les mans.— He vist tirs pitjors, però. Sí, i fins i tot n'he fet uns quants.

Ser Garrinet estava radiant d'alegria. En veure'l, es podria pensar que realment havia fet alguna cosa. Però quan va veure en Chett i els gossos, el somriure va desaparèixer completament.

—Has tocat un arbre —va dir en Chett—. Ja veurem com ho fas quan es tracti dels nois d'en Mance Rayder. Ells no es quedaran ben drets amb els braços estesos i remor de fulles, i ara. Vindran corrents directament cap a tu, de cara, cridant, i em jugo alguna cosa que et pixaràs a les calces. Un d'ells et clavarà la destrat ben bé entre aquests ullets de porc. L'última cosa que sentiràs serà el cop que farà quan se't clavi al crani.

El grassonet tremolava. L'Edd el Penes li va posar la mà a l'espatlla.

—Germà —va dir solemnement—, el fet que et passés a tu no vol dir que en Samwell hagi de patir el mateix.

—De què em parles, Tollett?

—La destrat que et va obrir el cap. És veritat que la meitat del cervell et va caure a terra i els gossos se'l van menjar?

El gran brètol d'en Grenn va riure, i fins i tot en Samwell Tarly va aconseguir somriure una miqueta. En Chett va donar un cop de peu al gos que tenia més a prop, va estirar les corretges i va començar a pujar pel turó. «Ja pots somriure tant com vulguis, Ser Garrinet. A veure qui riu aquesta nit». Tant de bo tingués temps de matar també en Tollett. «Un ximplet pessimista amb cara de cavall, això és ell».

La pujada era dura, fins i tot per aquell costat del Puny, el que tenia el pendent més suau. A mig camí els gossos es van posar a bordar i a tibar les corretges, pensant-se que aviat menjarien. En canvi, van tornar a tastar la bota d'en Chett, a més d'un espetec del fuet per a la bèstia grossa i lletja que li havia ensenyat les dents. Quan els va haver lligat, va anar a informar.

—Les petjades eren allà, tal com havia dit el Gegant, però els gossos no han volgut seguir la pista —va dir a en Mormont davant de la

gran tenda negra del Comandant—. Allà a baix, al riu, podrien ser petjades velles.

—Llàstima. —El Lord Comandant Mormont tenia el cap calb i una gran barba grisa i despentinada, i sonava tan cansat com semblava.— Ens hauria anat bé una mica de carn fresca.

—Carn, carn, carn —va repetir el corb que duia a l'espatlla, movent el cap amunt i avall.

«Podríem coure els gossos de merda», va pensar en Chett, però va mantenir la boca tancada fins que el Vell Ós el va acomiadar. «I aquest és l'últim cop que hauré d'acotar el cap davant seu», es va dir amb satisfacció. Li va semblar que encara feia més fred, cosa que hauria jurat que era impossible. Els gossos s'arraulien tristament tots junts damunt del fang dur i glaçat, i en Chett va mig tenir la temptació de ficar-se entre ells. En lloc d'això, es va embolicar la part de baix de la cara amb una bufanda de llana negra; només va deixar una clivella per a la boca entre volta i volta. Va descobrir que si es movia mantenia millor l'escalfor, i va recórrer lentament el perímetre amb un manyoc de fullamarga, que va anar compartint amb els germans negres que feien guàrdia mentre escoltava el que tenien a dir. El seu pla no incloïa cap home del torn de guàrdia de dia; tot i això, va pensar que estaria bé tenir una idea del que pensaven.

Principalment, pensaven que fotia un fred que pelava.

Les ombres s'allargaven i s'aixecava el vent, que passava tremolant entre les pedres del mur circular amb un soroll agut.

—No suporto aquest soroll —va dir el Gegant, un home menut—. Sona com si hi hagués un nadó entre els matolls, i plorés demanant llet.

Quan va acabar de fer la volta i va tornar amb els gossos, va trobar en Lark, que l'esperava.

—Els oficials tornen a ser a la tenda del Vell Ós, i discuteixen com bojos.

—És molt propi d'ells —va dir en Chett—. Són tots nobles, tret d'en Blane, i s'emborratxen amb paraules en lloc de vi.

—El gran pallús no para de xerrar de l'ocell —el va avisar en Lark, acostant-se més i mirant al voltant per assegurar-se que no hi havia ningú a prop—. Ara pregunta si hem guardat gra per a la maleïda bèstia.

—És un corb —va dir en Chett—. Menja cadàvers.

—El seu, potser? —va dir en Lark amb una ganyota.

«O el teu». A en Chett li semblava que l'homenàs els feia més falta que en Lark.

—No et preocupis més per en Paul Petit. Fes la teva feina, que ell farà la seva.

El capvespre s'apropava lentament pels boscos quan finalment es va lliurar de l'home de les Germanes i va seure a esmol·lar l'espasa. Amb els guants posats era una feina molt fotuda, però no se'ls pensava treure. Amb el fred que feia, qualsevol ximplet que toqués l'acer amb la mà nua hi deixaria un tros de pell.

Els gossos van gemegar quan es va pondre el sol. Els va donar aigua i renecs.

—Mitja nit més, i us podreu buscar un banquet tots sols. —Ell ja sentia l'olor del sopar.

En Dywen estava xerrant al costat del foc on cuinaven quan en Chett va recollir el seu tros de pa sec i un bol de sopa de mongetes i cansalada de mans d'en Hake, el cuiner.

—Al bosc hi ha massa silenci —deia el vell guardabosc—. No se senten granotes a prop del riu, ni mussols volant de nit. Mai no havia sentit un bosc tan mort.

—Les teves dents sí que sonen mortes —va dir en Hake.

—Tampoc no hi ha llops. —En Dywen va fer petar les dents de fusta.— Abans n'hi havia, però ara ja no. On deuen haver anat?

—A algun lloc on faci calor —va dir en Chett.

De la dotzena llarga de germans que seien a la vora del foc, quatre eren dels seus. Mentre menjava, va dedicar una llarga mirada de cua d'ull a cadascun d'ells, per veure si algun donava senyals de fer-se enrere. El Punyal semblava prou tranquil; seia sense dir res i esmolava l'arma, com feia cada nit. I en Donnel Hill el Dolç no parava de fer broma. Tenia les dents blanques, els llavis gruixuts i vermells i uns rínxols rossos que deixava caure hàbilment per damunt de les espatlles. Afirmava que era el fill bord d'un Lannister. Potser era veritat. A en Chett no li interessaven gens els nens macos, ni els bastards, però en Donnel el Dolç semblava capaç de mantenir-se ferm.

No estava tan segur del guardabosc que els germans anomenaven el Xerrac, més pels roncs que feia que per res que tingués a veure amb la fusta. Ara mateix, semblava tan neguitós que potser no tornaria a roncar mai. I en Maslyn estava pitjor. En Chett veia com la suor li regalimava per la cara, tot i el vent gelat. Les gotes d'humitat brillaven com petites joies a la llum del foc. En Maslyn tampoc no menjava, només mirava les sopes com si l'aroma li fes venir ganes de vomitar. «L'hauré de vigilar», va pensar en Chett.

—Assemblea! —El crit va sorgir de sobte, d'una dotzena de goles, i ràpidament es va escampar per tot el campament del turó.— Homes de la Guàrdia de la Nit! Reunió al foc central!

Arrufant les celles, en Chett es va acabar la sopa i va seguir els altres.

El Vell Ós estava dret davant del foc amb l'Smallwood, en Locke, en Wythers i en Blane formant una renglera darrere seu. En Mormont duia una capa gruixuda de pell negra i el seu corb, agafat a l'espatlla, es netejava les plomes negres. «Això no portarà res de bo». En Chett es va obrir pas entre en Bernarr el Bru i uns homes de la Torre de l'Ombra. Quan tots es van haver reunit, tret dels sentinelles dels boscos i els guàrdies del mur circular, en Mormont es va escurar la gola i va escopir. L'escopinada es va gelar abans de tocar a terra.

—Germans! —va dir—. Homes de la Guàrdia de la Nit!

—Homes! —va cridar el corb—. Homes! Homes!

—Els salvatges s'han posat en marxa, i segueixen el curs de l'Aigüalletosa per baixar de les muntanyes. En Thoren creu que l'avantguarda arribarà d'aquí a tres dies. Els saquejadors amb més experiència aniran amb la Harma Cap de Gos en aquesta avantguarda. El més probable és que la resta formi la rereguarda, o cavalqui a prop d'en Mance Rayder en persona. Fora d'això, els guerrers estaran molt dispersos per tot el grup. Tenen bous, mules, cavalls..., però molt pocs. La majoria aniran a peu, mal armats i sense entrenament. Si porten armes, és més fàcil que siguin de pedra i os que no d'acer. Arrossegueu dones, criatures, ramats de cabres i ovelles i també totes les seves pertinences. En resum, encara que són nombrosos, són vulnerables... i, cosa més important, no saben que som aquí. O almenys hem de resar per això.

«Ho saben», va pensar en Chett. «I tant que ho saben, sac de pus vell i fastigós, tan segur com que al matí surt el sol. En Qhorin Mitjamà no ha tornat, oi? I en Jarman Buckwell tampoc. Si han atrapat algun dels seus homes, saps molt bé que els salvatges ja els hauran fet cantar un parell de cançonetes».

L'Smallwood va fer un pas endavant.

—En Mance Rayder vol trencar el Mur i portar la guerra i la sang als Set Regnes. Bé, a aquest joc hi poden jugar dos. Demà al matí li portarem la guerra a ell.

—Cavalcarem a l'alba amb totes les nostres forces —va dir el Vell Ós mentre un murmuri recorria l'assemblea. Ens dirigirem cap al nord, i farem la volta per l'oest. Quan girem, ja farà molt que la Harma haurà passat el Puny. Els contraforts dels Ullals Gebrats són plens

de valls estretes i tortuoses, ideals per a les emboscades. La seva columna s'allargarà durant més d'una llegua. Els caurem al damunt des de diversos punts alhora, i els farem jurar que som tres mil, i no tres-cents.

—Els atacarem amb força i fugirem abans que la seva cavalleria pugui formar i plantar cara —va dir en Thoren Smallwood—. Si ens persegueixen, els farem donar voltes fins que ens perdin la pista, i aleshores farem mitja volta i atacarem un altre punt de la columna. Els cremarem els carros, dispersarem els ramats i en matarem tants com puguem. En Mance Rayder mateix, si el trobem. Si es dispersen i tornen als seus caus, haurem guanyat. Si no, els perseguirem fins a arribar al Mur, i procurarem que deixin un rastre de morts al llarg de tot el camí.

—Però n'hi ha milers! —va exclamar algú darrere en Chett.

—Acabarem morts. —Era la veu d'en Maslyn, que estava verd de por.

—Morts —va xisclar el corb d'en Mormont bellugant les ales negres—. Morts, morts, morts.

—Molts de nosaltres, sí —va dir el Vell Ós—. Potser tots. Però com va dir un altre Lord Comandant fa mil anys, és per això que ens vesteixen de negre. Recordeu el vostre jurament, germans. Perquè som les espases en la foscor, els guaites de les muralles...

—El foc que crema contra el fred. —Ser Mallador Locke va desembeinar l'espasa.

—La llum que porta l'albada —van respondre altres, i més espases van sortir de les beines.

Aleshores tothom va desembeinar, i hi va haver gairebé tres-cents espases alçades i veus que cridaven:

—El corn que desperta els dorments! L'escut que guarda els regnes dels homes!

En Chett no va tenir més remei que afegir la seva veu a les altres. L'alè dels homes formava una boirina i la llum del foc feia brillar l'acer. Li va agradar veure com en Lark, el Paslleuger i en Donnel Hill el Dolç també s'hi afegien, com si fossin igual de ximplets que la resta. Ben fet. No tenia cap sentit cridar l'atenció, ara que faltava tan poc perquè arribés el moment.

Quan es van acabar els crits, va sentir el soroll del vent burxant el mur circular. Les flames es van bellugar i tremolar, com si elles també tinguessin fred, i en aquell silenci inesperat el corb del Vell Ós va grallar amb força i va tornar a dir:

—Morts!

«És un ocell llest», va pensar en Chett mentre els oficials els donaven permís per retirar-se i els recomanaven que aquella nit fessin un bon àpat i descansessin. En Chett es va arrossegar a sota de la seva pila de pells vora els gossos, amb el cap ple de coses que podien anar malament. I si aquell coi de jurament feia que un dels seus homes canviés d'opinió? I si en Paul Petit es confonia i intentava matar en Mormont durant la segona guàrdia en lloc de la tercera? O en Maslyn s'acovardia, o algú els delatava, o...

Sense voler, es va quedar escoltant la nit. Era veritat que el vent sonava com el plor d'un nadó, i de tant en tant sentia veus d'homes, el renill d'un cavall, l'espetec d'un tronc en cremar-se. Però res més. «Quin silenci».

Va veure la cara de la Bessa flotant davant seu. «No era el ganivet, el que et volia clavar», volia dir a la noia. «Et vaig collir un pom de flors, roses silvestres, tanarida, roselles d'or... M'hi vaig estar tot el matí». El cor li retrunyia com un timbal, tan fort que tenia por de despertar el campament. El gel li va cobrir la barba al voltant de la boca. «D'on ha sortit, això de la Bessa?». Abans, sempre que hi havia pensat només era per recordar la cara que havia fet quan es moria. Què li passava? Amb prou feines podia respirar. S'havia adormit? Es va agenollar, i una cosa humida i freda li va tocar el nas. En Chett va mirar enlaire.

Nevava.

Va notar com unes llàgrimes se li gelaven a les galtes. «No és just», volia cridar. La neu li esguerraria tots els esforços, tots els plans que havia fet amb tanta cura. Era una nevada abundant, amb flocs blancs i espessos, que queien tot al seu voltant. Com trobarien els amagatalls del menjar sota la neu, o el sender que pensaven seguir per dirigir-se a l'est? «Tampoc no necessitaran en Dywen o en Bannen per perseguir-nos, no si hem d'avançar per la neu acabada de caure». I la neu amagava els accidents del terreny, sobretot de nit. Podia fer que un cavall ensopegués amb una arrel, o es trenqués una pota amb una pedra. «Estem perduts», va comprendre. «Hem fracassat abans de començar. Estem perduts». El fill del caçador de sangoneres no podria viure com un senyor, ni tenir una torrassa pròpia, ni esposes ni corones. Només una espasa dels salvatges a la panxa, i després una tomba sense nom. «La neu m'ho ha pres tot... Maleïda neu...».

En Neu ja li havia destrossat la vida una vegada. En Neu i el seu porquet.

En Chett es va posar dret. Tenia les cames encarcerades, i la neu que queia convertia les torxes llunyanes en vagues lluißors ataronjades. Tenia

la sensació que l'atacava un núvol d'insectes blancs i freds. Se li posaven a les espatlles i al cap, volaven cap als ulls i el nas. Els va apartar entre renecs. «En Samwell Tarly», va recordar. «Encara em puc encarregar de Ser Garrinet». Es va embolicar la cara amb la bufanda, es va posar la caputxa i va anar decidit al campament on dormia aquell covard.

Nevava tant que es va perdre entre les tendes, però al final va veure el petit recer del vent que el grassonet s'havia construït entre les gàbies dels corbs i una roca. En Tarly estava enterrat sota una muntanya de mantes de llana negra i pells. La neu entrava i el començava a cobrir. Semblava una mena de turonet rodó i suau. L'acer va fregar el cuir amb un murmuri dèbil com l'esperança quan en Chett va treure la daga de la beina. Un dels corbs va grallar.

—Neu —va rondinar un altre, mirant entre els barrots amb els ulls negres.

—Neu —va afegir el primer.

En Chett hi va passar lentament pel costat, col·locant els peus amb cura a cada pas. Taparia la boca greixosa del noi amb la mà esquerra perquè no el sentissin cridar, i llavors...

Aaaahuuuuuuuuuuuuuuuu.

Es va aturar a mig pas i es va empassar un renec quan so del corn, dèbil i llunyà, però inconfusible, va tremolar per tot el camp. «Ara no. Maleïts sien els déus, ara no!». El Vell Ós havia situat guaites avançats, amagats en una anella d'arbres al voltant del Puny, perquè avissessin de qualsevol que s'acostés. «És en Jarman Buckwell, que torna de l'Escala del Gegant», va suposar en Chett, «o en Qhorin Mitjamà, que ve del pas dels Gemecs». Un sol toc de corn indicava que eren germans que tornaven. Si era el Mitjamà, podria ser que en Jon Neu fos amb ell, viu.

En Sam Tarly es va asseure amb els ulls ensonyats i es va quedar mirant la neu, atordit. Els corbs grallaven estrepitosament i en Chett va sentir bordar els gossos. «Merda, han despertat mig campament». Els dits enguantats van agafar amb força l'empunyadura de la daga mentre esperava que s'apagués el so. Però de seguida que es va haver acabat va tornar, més fort i més llarg.

Aaaaaaaahuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu.

—Déus —va sentir gemegar a en Sam Tarly.

El grassonet es va posar de genolls com va poder, amb els peus embolicats entre la capa i les mantes. Les va apartar d'un cop de peu i va anar a agafar un ausberg de malla que havia penjat a la roca del costat.

—N'han sonat dos? —va preguntar—. He somiat que sentia dos
tocs.

—No somiaves —va dir en Chett—. Dos tocs per cridar la Guàrdia a les armes. Dos tocs, per indicar que els enemics s'apropen. Allà fora hi ha una destrat on diu «Garrinet», grassonet. Dos tocs vol dir que vénen els salvatges. —La por que va omplir aquella gran cara rodona li va fer venir ganes de riure.— Que els bombin a tots fins als set inferns. A la maleïda Harma. Al maleït Mance Rayder. Al maleït Smallwood, que ha dit que no vindrien fins d'aquí a...

El so s'allargava i s'allargava, fins que semblava que no s'acabaria mai. Els corbs aletejaven i cridaven, volaven dins les gàbies tot donant cops als barrots, i per tot el campament els germans de la Guàrdia de la Nit s'aixecaven, es posaven l'armadura, es cordaven els cinyells de l'espasa i agafaven destrals de combat i arcs. En Samwell Tarly es va quedar dret tremolant, amb la cara del color de la neu que queia girant al seu voltant.

—Tres —va dir amb veu aguda a en Chett—. Era el tercer, he sentit tres tocs. Mai no fan tres tocs. Des de fa centenars, o milers, d'anys. Tres vol dir...

En Chett va fer un soroll que era mig rialla i mig sanglot, i de sobte es va trobar la roba interior mullada, va notar com el pixum li baixava per la cama i va veure el vapor que sortia de la part del davant de les calces.

Jaime

Un vent de l'est, suau i perfumat com els dits de la Cersei, li va agitar els cabells embullats. Sentia cantar els ocells, i notava el moviment del riu a sota de la barca mentre l'impuls dels remes els empenyia vers l'aurora de color rosa clar. Després de tant de temps a les fosques, el món era tan bonic que a en Jaime Lannister li rodava el cap. «Sóc viu, i borratxo de llum del sol». Se li va escapar una rialla, inesperada com una guatlla espantada del seu amagatall.

—Silenci —va rondinar la mossa, amb cara d'enfadada.

Les celles arrufades s'adeien més amb aquella cara poc agraciada que un somriure. Tampoc no era que en Jaime l'hagués vist somriure. Es va entretenir imaginant-se-la abillada amb un dels vestits de seda de la Cersei en lloc del justacòs de cuir amb tatxons que duia. «Seria el mateix que vestir una vaca de seda».

Però la vaca sabia remar. Sota els calçons de roba basta marró hi havia unes cames dures com la fusta i els llargs músculs dels braços s'estiraven i es tensaven amb cada moviment dels remes. Fins i tot després de passar-se mitja nit remant, no semblava que estigués cansada, i això era més del que es podia dir del seu cosí Ser Cleos, que s'esforçava amb l'altre rem. «Té l'aspecte d'una robusta mossa camperola, però parla com un noble i porta una espasa llarga i un punyal. Ara bé, els sap fer servir?». En Jaime pensava esbrinar-ho, tan aviat com es tragués del damunt aquells grillons.

Duia unes manilles de ferro als canells, i unes altres a joc als turmells, unides per una pesada cadena de poc més d'un peu de llarg.

—Es podria pensar que la meua paraula de Lannister no és prou bona —havia dit fent broma mentre les hi posaven.

En aquell moment estava molt borratxo, gràcies a la Catelyn Stark. De la fugida d'Aigüesvives, només en recordava fragments. Hi havia hagut algun problema amb l'escarceller, però la mossa robusta l'havia superat. Després havien pujat per una escala que no s'acabava mai, i feia voltes i més voltes. Tenia les cames febles com si fossin d'herba i havia ensopegat dues o tres vegades, fins que la mossa li va oferir un braç on agafar-se. En un moment determinat el van embolicar amb una capa de

viatge i el van empènyer al fons d'un esquif. Recordava haver sentit com Lady Catelyn ordenava a algú que aixequés el rastell de la Porta de l'Aigua. Enviava un altre cop Ser Cleos Frey a Port Reial amb unes noves condicions per a la reina, havia afirmat en un to de veu que no permetia cap discussió.

Segurament, aleshores s'havia adormit. El vi li havia fet venir son i resultava molt agradable estirar-se, un luxe que les cadenes de la cel·la no li havien permès. Feia molt que en Jaime havia après a fer becaines a la sella durant les marxes. Allò no era pas més difícil. «En Tyrion es farà un tip de riure quan senti com vaig estar adormit durant tota la meua fugida». Ara estava despert, però, i els grillons el molestaven.

—Senyora —va dir en veu alta—, si em traieu aquestes cadenes, agafaré els remes una estona.

La mossa va tornar a arrufar les celles, amb la cara de cavall plena de dents i recel.

—Portareu les cadenes, Matareis.

—Penseu remar tot el trajecte fins a Port Reial, mossa?

—Digueu-me Brienne, i no mossa.

—I jo em dic Ser Jaime, i no Matareis.

—Negueu haver matat un rei?

—No. I vós, negueu el vostre sexe? Si és així, descordeu-vos els calçons i demostreu-m'ho. —Li va dedicar un somriure innocent.— Us demanaria que us descordéssiu el cosset, però aparentment amb això no demostràrieu gran cosa.

—Cosí, no oblideu les bones maneres —va dir neguitós Ser Cleos.

«Aquest té poca sang de Lannister». En Cleos era fill de la seva tia Genna i l'enze de l'Emmon Frey, que havia viscut terroritzat per Lord Tywin Lannister des del dia que s'havia casat amb la seva germana. Quan Lord Walder Frey havia fet entrar els Bessons a la guerra en el bàndol d'Aigüesvives, Ser Emmon havia elegit ser fidel a la família de la seva dona i no al seu pare. «Roca Casterly va sortir perdent amb el tracte», va pensar en Jaime. Ser Cleos tenia aspecte de mostela, lluitava com una oca i tenia el coratge d'una ovella especialment valenta. Lady Stark havia promès que l'alliberaria si feia arribar el seu missatge a en Tyrion, i Ser Cleos havia jurat solemnement que ho faria.

Tots havien fet molts juraments allà a la cel·la, especialment en Jaime. Era el preu que havia posat Lady Catelyn per deixar-lo anar. Li havia posat la punta de l'espasa de la mossa a tocar del cor i havia dit:

—Jureu que no empunyareu mai més les armes contra els Stark o els Tully. Jureu que obligareu el vostre germà a complir la seva promesa de tornar-me les meves filles sanes i estàlvies. Jureu-ho pel vostre honor de cavaller, pel vostre honor de Lannister, pel vostre honor de germà jurat de la Guàrdia Reial. Jureu-ho per la vida de la vostra germana, la del vostre pare i la del vostre fill, pels déus antics i els nous, i us tornaré amb la vostra germana. Negueu-vos-hi, i veuré rajar la vostra sang.

Va recordar la punxada de l'acer a través dels parracs quan la dona va girar la punta de l'espasa.

«M'agradaria saber què diria el Septó Suprem de la inviolabilitat dels juraments fets completament borratxo, encadenat a una paret i amb la punta d'una espasa al pit». Tampoc era que a en Jaime el preocupés realment aquella mentida flagrant, o els déus que afirmava servir. Va recordar la galleda que Lady Catelyn havia tombat d'un cop de peu a la cel·la. Una dona estranya, que confiava la sort de les seves filles a un home amb una merda d'honor. Encara que hi confiava al mínim possible. «Les esperances les té en en Tyrion, no en mi».

—Potser al capdavall no és tan estúpida —va dir en veu alta.

La seva carcellera s'ho va prendre malament.

—No sóc estúpida. Ni sorda.

Va ser delicat amb ella; burlar-se'n resultaria tan fàcil que no tenia cap al·licient.

—Parlava tot sol, i no de vós. És fàcil caure en aquest hàbit en una cel·la.

La mossa el va mirar amb les celles arrufades, va empènyer els remes endavant, els va tirar enrere i els va empènyer endavant, sense dir res. «Té tanta facilitat de paraula com bellesa».

—Per la manera com parreu, diria que sou de família noble.

—El meu pare és Selwyn de Tarth, senyor del Fort del Capvespre.

—Fins i tot allò ho va dir de mala gana.

—Tarth —va dir en Jaime—. Una roca grossa i horrible al mar Estret, si no recordo malament. I el Fort del Capvespre és vassall de Rempent de Tempestes. Com és que serviu en Robb d'Hivèrnia?

—És a Lady Catelyn, que serveixo. I ella m'ha ordenat que us porti sa i estalvi amb el vostre germà Tyrion a Port Reial, no que us doni conversa. Silenci.

—N'estic fart, de silenci.

—Doncs parreu amb Ser Cleos. Jo no tinc res a dir, als monstres.

—Que hi ha monstres pels voltants? —va dir en Jaime amb una riallada—. Amagats a sota l'aigua, potser? En aquell grup de salzes? I jo sense espasa!

—Un home capaç de violar la seva pròpia germana, matar el seu rei i llançar un nen innocent per la finestra perquè es mati no mereix cap altre nom.

«Innocent? Aquell maleït nen ens espiava». En Jaime només havia volgut passar una hora amb la Cersei, tots dos sols. El viatge cap al nord havia estat un llarg turment: la veia cada dia i no la podia tocar, sabent que cada nit en Robert es ficava borratxo al seu llit en la gran casa sobre rodes que grinyolava. En Tyrion havia fet tot el que podia perquè no perdés el bon humor, però no n'hi havia hagut prou.

—Sigueu educada quan es tracti de la Cersei, mossa —la va avisar.

—Em dic Brienne, i no mossa.

—I us importa com us digui un monstre?

—Em dic Brienne —va repetir, tossuda com una mula.

—Lady Brienne? —Va semblar tan incòmoda que en Jaime hi va veure un punt feble.— O potser preferiríeu que fos Ser Brienne? —Va riure.— No, temo que no pot ser. Es pot disfressar una vaca lletera amb gropera, testera i collar, i cobrir-la tota de seda, però tot i això no la pots muntar en una batalla.

—Cosí Jaime, si us plau, no hauries de parlar tan grollerament. —Sota la capa, Ser Cleos duia una sobrevesta quarterada amb les torres bessones de la Casa Frey i el lleó daurat dels Lannister.— Hem d'anar molt lluny, no ens hauríem de barallar entre nosaltres.

—Quan em barallo ho faig amb l'espasa, cosinet. Ara parlava amb la senyora. Digueu, mossa, totes les dones de Tàrth són tan poc agraciades com vós? Si és així, compadeixo els homes. Potser no saben quin aspecte tenen les dones de debò, vivint com viuen en una trista muntanya enmig del mar.

—Tàrth és molt bonica —va rondinar la mossa sense parar de remar—. En diuen l'Illa Safir. Cal·leu, monstre, si no voleu que us posi una mordassa.

—Ella també és força grollera, oi, cosinet? —va preguntar en Jaime a Ser Cleos—. Però no li falta valor, això no es pot negar. Pocs homes s'atrevirien a dir-me monstre a la cara. —«Però a l'esquena segur que diuen el que volen, no en tinc cap dubte».

—Sens dubte Lady Brienne ha sentit dir aquestes mentides a la Catelyn Stark —va dir Ser Cleos després d'escurar-se nerviosament

la gola—. Els Stark no tenen cap possibilitat de derrotar-vos amb l'espasa, senyor, per això ara us combaten amb paraules enverinades.

«Ja m'han vençut amb l'espasa, tros de cretí sense personalitat». En Jaime va somriure amb aire còmplice. Si se'ls deixava, els homes eren capaços de llegir qualsevol cosa en un somriure còmplice. «El cosí Cleos, realment s'ha empassat tota aquesta merda, o el que vol és congraciar-se amb mi? Què tenim aquí, un cap de carabassa sincer o un llepaculs?».

—Qualsevol capaç de creure que un germà jurat de la Guàrdia Reial faria mal a un infant no sap què vol dir tenir honor —va continuar xerrotejant Ser Cleos com si res.

«Llepaculs». Si havia de ser sincer, en Jaime havia acabat lamentant haver tirat en Brandon Stark per la finestra. La Cersei no havia parat de fer-li retrets, quan després el nen no s'havia volgut morir.

—Tenia set anys, Jaime —l'havia renyat—. Fins i tot si hagués entès el que va veure, l'hauríem pogut espantar perquè no en digués res.

—No vaig pensar que volguessis...

—Tu mai no penses. Si ara el noi es desperta i explica al seu pare el que ha vist...

—Si, si, si... —Havia agafat la Cersei i se l'havia assegut a la falda.— Si es desperta, direm que somiava, que és un mentider, i si les coses realment es compliquen mataré en Ned Stark.

—I llavors, què et penses que farà en Robert?

—Que en Robert faci el que vulgui. Faré la guerra contra ell, si cal. La Guerra pel Cony de la Cersei, així l'anomenaran els trobadors.

—Jaime, deixa'm anar! —va dir ella amb ràbia, i va intentar aixecar-se.

En canvi, ell li havia fet un petó. Es va resistir un moment, però després la boca de la dona es va obrir sota la seva. Va recordar el gust de vi i clau d'espècia de la llengua d'ella. La Cersei es va estremir. La mà d'ell va agafar el cosset i va estirar; va estripar la seda per deixar lliures els pits, i van oblidar el petit Stark per una estona.

Podria ser que després la Cersei se n'hagués recordat i hagués contractat l'home de qui li havia parlat Lady Catelyn, per assegurar-se que el nen no es tornava a despertar? «Si l'hagués volgut mort m'hauria enviat a mi. I no és propi d'ella triar un peó capaç d'espifiar-la tant a l'hora de matar».

Riu avall, el sol naixent es reflectia en la superfície del riu assotada pel vent. La riba sud era d'argila vermella, llisa com una carretera. Petits torrents s'afegien al corrent principal, i els troncs mig podrits d'ar-

bres enfonsats s'aferraven a la vora. La riba nord era més abrupta. Damunt d'ells s'alçaven uns penyals rocosos de vint peus d'alçada, coronats per grups de faigs, roures i castanyers. En Jaime va veure una torre de guaita en un penyal davant d'ells, que es feia més alta amb cada remada. Molt abans d'arribar-hi es va adonar que estava abandonada, amb tot de rosers que s'enfilaven per les pedres desgastades per la intempèrie.

Quan el vent va canviar, Ser Cleos va ajudar la mossa a hissar la vela, un triangle de roba rígida de ratlles blaves i vermelles. Eren els colors dels Tully, que amb tota seguretat els portarien problemes si es trobaven amb alguna força dels Lannister al riu, però era l'única vela que tenien. La Brienne va agafar el timó. En Jaime va deixar caure l'orsa de sotavent, amb les cadenes que feien soroll quan es movia. A partir d'aleshores van avançar més de pressa, amb el vent i el corrent ajudant-los en la fugida.

—Ens podríem estalviar un bon tros de viatge si em lliuréssiu al meu pare en lloc del meu germà —va observar en Jaime.

—Les filles de Lady Catelyn són a Port Reial. Tornaré amb elles o no tornaré.

—Cosí, deixa'm el teu punyal —va dir en Jaime a Ser Cleos.

—No. —La dona es va posar en tensió.— No us vull amb una arma a les mans. —Tenia una veu inflexible com una roca.

«Em té por, fins i tot amb grillons».

—Cleos, sembla que t'hauré de demanar que m'afaitis. Deixa la barba, però treu-me els cabells del cap.

—Vols que t'afaiti el cap? —va preguntar en Cleos Frey.

—Tot el reialme sap que en Jaime Lannister és un cavaller amb els cabells llargs i rossos que no porta barba. Potser un home calb amb una barba groga i bruta passarà desapercebut. Preferiria que no em reconeguessin mentre estic encadenat.

El punyal no estava tan ben esmolat com es podria desitjar. En Cleos tallava valerosament: obria camí entre les grenyes a cops de ganivet i després tirava els cabells per la borda. Els rínxols daurats suraven en l'aigua i anaven quedant progressivament enrere. Mentre les grenyes anaven desapareixent, un poll se li va arrossegar coll avall. En Jaime el va agafar i el va esclafar amb l'ungla del polze. Ser Cleos n'hi va treure uns quants més de la clepsa i els va tirar al riu. En Jaime es va esbandir el cap i va obligar Ser Cleos a mullar la fulla del punyal abans de rascar l'últim dit de pèl groc. Quan van haver acabat, també li va repassar una mica la barba.

El seu reflex a l'aigua era un desconegut. No tan sols era calb, sinó que semblava que hagués envellit cinc anys en aquella masmorra: tenia la cara més prima, bosses a sota els ulls i unes arrugues que no recordava. «Així no m'assemblo tant a la Cersei. No li agradarà gens».

Al migdia, Ser Cleos s'havia adormit. Feia uns roncs que sonaven com ànecs aparellant-se. En Jaime es va estirar per veure fluir el món; després de la foscor de la cel·la, cada pedra i cada arbre eren una meravella.

Van passar pel costat d'unes quantes barraques, aixecades damunt d'uns pals llargs que les feien semblar grues. No va veure ni rastre dels seus habitants. Els ocells volaven per damunt d'ells, o cridaven des dels arbres de la riba, i en Jaime va entreveure uns peixos argentats que tallaven l'aigua. «Trites dels Tully, un mal presagi», va pensar, fins que en va veure un de pitjor: un dels troncs pel costat del qual van passar va resultar ser un home mort, inflat i dessagnat. La capa, enganxada entre les arrels d'un arbre caigut, era de l'inconfusible color carmesí dels Lanister. Es va preguntar si el cadàver era d'algú que coneixia.

Les forques del Trident eren la via més fàcil per transportar homes o mercaderies a través de les terres dels rius. En temps de pau, haurien trobat esquifs de pescadors, barcasses carregades de gra que anaven riu avall impulsades per perxes, comerciants que venien agulles i teles des de botigues flotants i potser fins i tot una barca de comediants, pintada de colors alegres i amb veles fetes de pedaços d'incomptables colors, que feia camí riu amunt de poble en poble i de castell en castell.

Però la guerra s'havia cobrat el seu preu. Van passar pel costat de pobles, però no en van veure cap d'habitat. L'únic senyal de pescadors que van veure va ser una xarxa buida i esquinqada que penjava d'uns arbres. Una nena que abeurava un cavall va muntar i es va allunyar de seguida que va albirar la vela. Després van passar pel costat d'una dotzena de camperols que cavaven un camp sota les restes d'una torrassa cremada. Els homes els van contemplar amb ulls apagats, i van tornar a la feina després de decidir que l'esquif no era cap amenaça.

El Forca Roja era ample i lent, un riu de meandres, giragonses i revolts ple d'illots boscosos, i sovint interromput per bancs de sorra i esculls que s'amagaven just a sota la superfície de l'aigua. Això no obstant, semblava que la Brienne tenia bon ull per als perills, i semblava que sempre trobava el lloc per on passar. Quan en Jaime la va felicitar per com de bé coneixia el riu, el va mirar amb suspicàcia i va dir:

—No conec el riu. Tarth és una illa. Vaig aprendre a fer anar la vela i els rema abans de pujar dalt d'un cavall.

Ser Cleos es va asseure i es va fregar els ulls.

—Pels déus, quin mal que em fan els braços. Espero que continuem tenint vent. —El va ensumar.— Fa olor de pluja.

En Jaime rebria una bona pluja amb els braços oberts. Les masmorres d'Aigüesvives no eren precisament el lloc més net dels Set Regnes. Segurament ara feia tanta pudor com un formatge passat.

En Cleos va mirar riu avall, aclucant els ulls.

—Fum.

Un dit prim i gris els feia gestos perquè s'acostessin. Sortia de la riba esquerra, una o dues llegües més endavant, i dibuixava caragols en l'aire. A sota, en Jaime va distingir les restes fumejants d'un gran edifici i un roure viu ple de dones mortes.

Els corbs tot just havien començat a menjar-se els cadàvers. Les cordes primes s'enfonsaven profundament en la delicada carn dels colls, i quan bufava el vent els cossos giraven i es gronxaven.

—Això ha estat un acte innoble —va dir la Brienne quan van ser prou a prop per veure-ho clarament—. Cap cavaller de debò no condonaria una carnisseria gratuïta com aquesta.

—Els cavallers de debò veuen coses pitjors cada cop que van a la guerra, mossa —va dir en Jaime—. I també en fan, i tant que sí.

—No penso permetre que uns innocents siguin menjar per als corbs —va dir la Brienne, i va girar el timó cap a la riba.

—Sou una mossa sense cor. Els corbs també han de menjar. Que-deu-vos al riu i deixeu estar els morts.

Van tocar terra una mica més amunt del punt on el gran roure s'inclinava damunt l'aigua. Mentre la Brienne arriava la vela, en Jaime va baixar de la barca, amb problemes per culpa dels grillons. El Forca Roja li va omplir les botes i li va deixar xops els calçons esparracats. Rient, es va deixar caure de genolls, va posar el cap sota l'aigua i en va sortir tot moll i regalimant. Tenia les mans totalment cobertes de brutícia; se les va rentar amb el corrent i li van semblar més primes i blanques del que recordava. També tenia les cames encarcarades, i no suportaven bé el seu pes. «Merda, m'he passat massa temps a les masmorres d'en Hoster Tully».

La Brienne i en Cleos van arrossegar l'esquif a terra. Els cadàvers els penjaven per damunt dels caps, madurant en la mort com una fruita maligna.

—Un de nosaltres haurà de pujar a tallar-los —va dir la mossa.

—Ja hi pujaré jo —va dir en Jaime mentre sortia amb dificultat de l'aigua, entre soroll de cadenes—. Només m'heu de treure els grillons.

La mossa mirava fixament una de les mortes que penjaven damunt seu. En Jaime s'hi va acostar fent passes petites i arrossegant els peus, de l'única manera que li permetia la cadena d'un peu de llargada. Va somriure en veure el tosc rètol penjat del coll del cadàver de dalt de tot. «Es van ficar al llit amb lleons», deia.

—I tant, dona, ha estat un acte realment innoble..., però ho han fet els del vostre bàndol, no el meu. Qui devien ser, aquestes dones?

—Mosses de taverna —va dir Ser Cleos Frey—. Això era una fonda, ara me'n recordo. Uns quants homes de la meva escorta hi van passar la nit l'últim cop que vam tornar a Aigüesvives.

De l'edifici no en quedava res, només els fonaments de pedra i un garbuix de bigues caigudes i calcinades. Les cendres encara fumejaven.

En Jaime deixava els bordells i les putes al seu germà Tyrion; la Cersei era l'única dona que havia desitjat mai.

—Les noies van complaure alguns soldats del meu senyor pare, o això sembla. Potser els van servir menjar i beguda. Així és com es van guanyar els collars de traïdores, amb una copa de cervesa i un petó. —Va mirar amunt i avall del riu, per assegurar-se que estaven ben sols.— Aquestes terres són dels Bracken. Lord Jonos podria haver ordenat que les matessin. El pare li va cremar el castell, i temo que no ens té gens d'afecte.

—Podria ser obra d'en Marq Piper —va dir Ser Cleos—. O d'aquest Beric Dondarrion, que apareix i desapareix com un esperit del bosc, tot i que he sentit dir que només mata soldats. Podria haver estat una banda d'homes del nord a les ordres d'en Roose Bolton?

—El meu pare va derrotar en Bolton al Forca Verda.

—Però no el va esclafar totalment —va dir Ser Cleos—. Va tornar al sud quan Lord Tywin va atacar els guals. A Aigüesvives es deia que havia pres Harrenhal a Ser Amory Lorch.

A en Jaime no li va agradar gens el que sentia.

—Brienne —va dir, fent servir el nom amb l'esperança que aquella mostra de cortesia la fes escoltar—, si Lord Bolton ocupa Harrenhal, és molt probable que tant el Trident com el camí Reial estiguin vigilats.

Li va semblar veure una espurna d'incertesa en aquells grans ulls blaus.

—Esteu sota la meva protecció. M'haurien de matar.

—No crec que això els preocupi gaire.

—Sóc tan bona en combat com vós —va dir ella, a la defensiva—. Vaig ser un dels set escollits del rei Renly. Amb les seves pròpies mans, em va posar la capa de seda ratllada de la Guàrdia Arc Iris.

—La Guàrdia Arc Iris? Qui éreu, sis noies més i vós? Un bard va dir que totes les donzelles són belles amb vestits de seda..., però a vós no us havia conegut, oi?

La dona va envermellir.

—Hi ha tombes per cavar —va dir, i va anar a enfilar-se a l'arbre.

Un cop va haver pujat pel tronc, les branques inferiors del roure eren prou grans per posar-s'hi dreta. Caminava entre les fulles amb el punyal a la mà i anava tallant les cordes. Un núvol de mosques envoltava els cossos quan queien, i la pudor es feia més intensa amb cada cadàver que tocava a terra.

—Són moltes molèsties per unes putes —es va queixar Ser Cleos—. Com se suposa que cavarem? No tenim pales, i no penso fer servir l'espasa. Jo...

La Brienne va fer un crit. Va baixar d'un salt en lloc de fer servir les branques.

—A la barca, correu. He vist una vela.

Es van afanyar tant com van poder, però en Jaime gairebé no podia córrer, i el seu cosí el va haver de pujar a l'esquif. La Brienne es va impulsar amb un rem i va hissar la vela a corre-cuita.

—Ser Cleos, vós també haureu de remar.

El cavaller va obeir-la. L'esquif va començar a solcar una mica més de pressa l'aigua: el corrent, el vent i els rems jugaven a favor seu. En Jaime seia carregat de cadenes, i mirava riu amunt. Només s'albirava la punta de l'altra vela. A causa dels revolts del Forca Roja, semblava que estigués a l'altra banda d'uns camps, avançant cap al nord mentre ells es dirigien al sud, però sabia que la imatge enganyava. Va alçar les mans per protegir-se els ulls.

—Vermell fang i blau aigualit —va anunciar.

La bocassa de la Brienne es movia sense fer soroll; semblava una vaca rumiant.

—Més de pressa, ser.

La fonda aviat va quedar darrere d'ells, i també van perdre de vista la punta de la vela, però allò no volia dir res. Quan els seus perseguidors tombessin el revolt, tornarien a ser visibles.

—Suposo que podem esperar que els nobles Tully s'aturin a enterrar les putes mortes.

A en Jaime no l'atreia gens la possibilitat de tornar a la cel·la. «Ara en Tyrion tindria alguna idea enginyosa, però a mi l'únic que se m'acut és atacar-los amb l'espasa».

Van estar-se gairebé una hora jugant a fet i amagar amb els perseguidors, lliscant pels meandres i entre illetes cobertes de vegetació. Just quan començaven a tenir l'esperança que, per algun motiu o altre, els perseguidors havien quedat enrere, la vela va tornar a ser visible al lluny. Ser Cleos va parar de remar un moment.

—Que els Altres se'ls emportin —va maleir eixugant-se la suor del front.

—Remeu! —va cridar la Brienne.

—El que ens persegueix és una galera de riu —va comunicar-los en Jaime després d'haver-la observat una estona. Semblava una mica més gran amb cada cop de rem—. Nou remes a cada banda, és a dir, divuit homes. Més, si porta soldats a banda dels remers. I les veles són més grans que la nostra. No podem ser més ràpids que ells.

—Divuit, has dit? —Ser Cleos es va quedar glaçat amb el rem a les mans.

—Sis per a cadascun. Jo me'n quedaria vuit, però aquests braçalets em molesten una mica. —En Jaime va alçar les mans.— Tret que Lady Brienne tingui l'amabilitat de treure'm els grillons...

Ella no li va fer gens de cas; concentrava tots els esforços a remar.

—Els hem portat mitja nit d'avantatge —va dir en Jaime—. Han estat remant des que ha sortit el sol, amb dos remes descansant per torns. Deuen estar esgotats. Ara mateix, el fet de veure'ns els ha donat noves forces, però no els duraran gaire. N'hauríem de poder matar una bona colla.

—Però... n'hi ha divuit. —Ser Cleos s'havia quedat amb la boca oberta.

—Com a mínim. El més probable és que siguin vint o vint-i-cinc.

—No tenim cap esperança de derrotar divuit homes —va gemegar el seu cosí.

—I quan he dit que la tinguéssim? El millor que podem esperar és morir amb l'espasa a la mà. —Era completament sincer. En Jaime Lanister mai no havia temut la mort.

La Brienne va parar de remar. La suor li havia enganxat uns quants flocs de cabells de color de palla al front, i la seva expressió la feia semblar més lletja que mai.

—Esteu sota la meva protecció —va dir, amb la veu tan carregada de ràbia que gairebé era un gruny.

En Jaime no va poder evitar riure davant de tanta ferocitat. «És com el Gos, però amb pitram», va pensar. «O ho seria, si tingués pitram».

—Doncs protegiu-me, mossa. O allibereu-me perquè em pugui protegir jo mateix.

La galera lliscava riu avall com un gran espiadimonis de fusta. Al seu voltant, l'aigua s'omplia d'escuma blanca pel moviment rabiós dels remes. Se'ls apropava visiblement, i els homes de coberta s'amuntegaven a proa. En Jaime va veure brillar el metall que duien a les mans, i també uns quants arcs. «Arquers». No suportava els arquers.

A la proa de la galera hi havia un home calb i rabassut, amb espeses celles grises i braços musculosos. Damunt la cota de malla duia una sobrevesta blanca bruta amb un desmai brodat de color verd clar, però la tanca de la capa era una truita argentada. «El capità de la guàrdia d'Aigüesvives». Al seu temps, Ser Robin Ryger havia estat un guerrer que destacava per la seva tenacitat, però el seu temps havia passat: tenia la mateixa edat que en Hoster Tully, i s'havia fet vell amb el seu senyor.

Quan els vaixells estaven a cinquanta passes de distància, en Jaime es va posar les mans al voltant de la boca i va cridar:

—Heu vingut a desitjar-me bon viatge, Ser Robin?!

—He vingut a fer-te tornar, Matareis —va bramar Ser Robin Ryger—. On has perdut la cabellera daurada?

—Tenia l'esperança d'encegar els enemics amb la lluïssor de la clepsa. Amb vós ha funcionat força bé.

A Ser Robin no li va fer gràcia. La distància entre l'esquif i la galera havia disminuït fins a les quaranta passes.

—Tireu els remes i les armes al riu, i ningú no prendrà mal.

Ser Cleos va girar el cos.

—Jaime, digue-li que va ser Lady Catelyn que ens va alliberar... un intercanvi de presoners, d'acord amb la llei...

En Jaime l'hi va dir, però no va servir de res.

—La Catelyn Stark no governa Aigüesvives —va respondre a crits Ser Robin. Quatre arquers van prendre posició a banda i banda del cavaller, dos de drets i dos d'agenollats—. Tireu les espases al riu.

—No tinc espasa —va contestar—, però si en tinguéis, us la clavaria a la panxa i tallaria els ous a aquests quatre covards.

El va respondre un ruixat de fletxes. Una es va clavar al pal, dues van foradar la vela i la quarta no va tocar en Jaime per poc més d'un pam.

S'acostaven a un dels amples revolts del Forca Roja. La Brienne va dirigir l'esquif cap a la corba. La verga va oscil·lar quan giraven i la vela va espetegar quan la va omplir el vent. Davant d'ells, al mig del corrent, s'alçava una illa grossa. El curs principal del riu passava per la

dreta. A l'esquerra, hi havia una dreuera entre l'illa i els cingles de la riba nord. La Brienne va moure el timó i l'esquif va virar cap a l'esquerra, amb la vela onejant. En Jaime li va mirar els ulls. «Uns ulls bonics», va pensar, «i serens». Sabia llegir els ulls dels homes, i també quin aspecte tenia la por. «Està decidida, no desesperada».

Trenta passes darrere seu, la galera entrava al revolt.

—Ser Cleos, agafeu el timó —va ordenar la mossa—. Matareis, agafeu un rem i procureu que no ens atansin a les roques.

—Com ordeni la senyora.

Un rem no era una espasa, però la pala podia trencar-li la cara a un home si es brandava bé, i amb el coll podia parar algun cop.

Ser Cleos va posar el rem a la mà d'en Jaime i es va afanyar a anar a popa. Van passar per davant de l'extrem de l'illa i van girar bruscament pel canal secundari; la barca es va inclinar i van esquixar la paret del cingle. L'illa era molt boscosa, un garbuix de salzes, roures i pins alts que projectaven ombres profundes en el corrent d'aigua, i així amagaven els esculls i els troncs podrits d'arbres enfonsats. A l'esquerra s'alçava el penyal, com una paret de roca; als seus peus, el riu s'omplia d'escuma blanquinosa, entre roques trenca-des i piles de pedres que havien caigut del penya-segat.

Van passar del sol a l'ombra; allà, la paret verda dels arbres i el penyal de roca marró i grisa impedié que els veiessin des de la galera. «Un moment de respir de les fletxes», va pensar en Jaime, mentre els apartava d'una roca mig submergida.

L'esquif es va gronxar. Va sentir el soroll d'una esquixada i, quan va mirar al seu voltant, la Brienne no hi era. Al cap d'un moment la va tornar a veure, sortint de l'aigua a la base del cingle. Va travessar caminant un bassal poc profund, es va enfilar per unes pedres i va començar l'ascens. Ser Cleos se la va quedar mirant, amb els ulls i la boca molt oberts. «Imbècil», va pensar en Jaime.

—Deixa estar la mossa —va dir bruscament al seu cosí—. Porta el timó.

Van tornar a veure la vela que es movia darrere els arbres. La galera va aparèixer a l'entrada de la dreuera, vint passes darrere seu. La proa es va balancejar visiblement quan va girar i en van sortir volant mitja dotzena de fletxes, però totes van fallar de molt. El moviment de les naus causava dificultats als arquers, però en Jaime sabia que ben aviat trobarien la forma de compensar-ho. La Brienne era a mitja paret, agafant-se arreu on podia sense parar de pujar. «Segur que en Ryger la veurà,

i aleshores ordenarà als arquers que la facin caure». En Jaime va decidir esbrinar si l'orgull del vell el faria actuar com un estúpid.

—Ser Robin —va cridar—, escolteu-me un moment.

Ser Robin va aixecar una mà, i els arquers van abaixar les armes.

—Digues el que vulguis, Matareis, però de pressa.

L'esquif va lliscar a través d'un llit de pedres trencades mentre en Jaime cridava:

—Conec una forma millor de resoldre això: un combat singular, entre vós i jo.

—No tinc llana al clatell, Lannister.

—No, però potser aquesta tarda hi tindreu una espasa. —En Jaime va aixecar les mans perquè l'altre home pogués veure els grillons.— Lluitaré amb vós encadenat. De què heu de tenir por?

—De vós no, ser. Si depengués de mi, ja m'agradaria, però tinc ordres de tornar-vos viu si és possible. Arquers —va dir, i els va fer un senyal—: preparats, tenseu, dis...

Eren a menys de vint passes de distància. Els arquers difícilment haurien fallat, però mentre tensaven els arcs els va caure al damunt una pluja de còdols. Tot de pedres petites van caure sorollosament a coberta, van rebotar als elms i van esquitxar d'aigua tots dos costats de la proa. Els que eren prou llestos per entendre què passava van aixecar els ulls en el precís moment que un roc de la mida d'una vaca es desprenia del cim del penyal. Ser Robin va fer un crit de consternació. La pedra va girar en l'aire, va colpejar la paret del cingle, es va trencar en dos trossos i els va caure al damunt. El tros més gran va partir el pal, va esquinçar la vela, va enviar dos arquers volant al riu i va esclafar la cama d'un remer que s'inclinava damunt del rem. La velocitat amb què la galera es va començar a omplir d'aigua suggeria que el fragment més petit n'havia foradat el buc. Els xiscles dels remers van ressonar al cingle mentre els arquers agitaven cames i braços, empesos pel corrent. Per la manera com esquitxaven, cap dels dos no sabia nedar. En Jaime va riure.

Quan van sortir del canal secundari, la galera s'enfonsava entre tolls, remolins i esculls, i en Jaime Lannister havia decidit que els déus eren bondadosos. Ser Robin i els seus tres vegades maleïts arquers haurien de fer una caminada llarga i molla per tornar a Aigüesvives, i ell s'havia lliurat d'aquella mossa lletja i corpulenta. «Millor que si ho hagués planejat jo mateix. Quan m'hagi lliurat d'aquests grillons...».

Ser Cleos va fer un crit. Quan en Jaime va mirar enlaire, la Brienne avançava pesadament pel cim del penya-segat, molt per davant

d'ells: havia fet dreuera per terra mentre ells seguien el revolt del riu. Es va tirar del penyal, i es va capbussar gairebé amb elegància. No hauria estat gens elegant esperar que es partís el cap amb una pedra. Ser Cleos va fer virar l'esquif cap a ella. Per sort, en Jaime encara tenia el rem. «Un bon cop quan intenti pujar i m'hauré lliurat d'ella».

En canvi, es va trobar allargant-li el rem per damunt de l'aigua. La Brienne s'hi va agafar, i en Jaime la va estirar. Quan la va ajudar a pujar a l'esquif, l'aigua que li regalimava pels cabells i la roba xopa va formar un bassal a coberta. «Mullada encara és més lletja. Qui hauria pensat que això era possible?».

—Sou una maleïda mossa estúpida —li va dir—. Hauríem pogut continuar navegant sense vós. Suposo que ara espereu que us ho agraeixi.

—No vull el vostre agraïment, Matareis. Vaig jurar que us portaria sa i estalvi a Port Reial.

—I realment penseu complir el jurament? —En Jaime li va dedicar el seu somriure més brillant.— Això sí que és una meravella.